

determinat cu exactitate. Or, menționarea echivocă a scopului asociației nu permite verificarea în raport de dispozițiile O.G. nr. 26/2000.

Pe cale de consecință, instanța reține că sunt întemeiate susținerile apelantului referitoare la faptul că există neconcordanță între scopul precizat în statut și cel precizat în actul constitutiv, respectiv cele referitoare la faptul că scopul menționat nu este clar și explicit.

Raportat la toate considerentele expuse mai sus, instanța, în baza dispozițiilor art. 480 NCPC, a admis apelul și a schimbat în tot încheierea instanței de fond în sensul că a respins cererea de înscriere în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa Judecătoriei Iași a asociației C.P.I.S.C.R.

NOTĂ.

Având în vedere că prin constituirea unei asociații se urmărește ca activitatea acesteia să se desfășoare în interes general, comunitar sau personal nepatrimonial, se impune ca modul în care este formulat scopul asociației să fie unul accesibil – în primul rând asociaților fondatori și membrilor viitori –, clar și concret, știind că identificarea acestuia „dă rațiune existenței persoanei juridice”^[1]. De asemenea, acesta trebuie să fie bine determinat, știind că unul dintre motivele de dizolvare a unei asociații este realizarea sau imposibilitatea de a realiza scopul asociației. Or, în măsura în care scopul nu este clar formulat, aceasta determină imposibilitatea aplicării dispozițiilor legale cu privire la dizolvarea asociației în cazul în care scopul a fost atins sau nu poate fi atins. Există o deficiență în formularea scopului și obiectivelor unui organism non-profit, care își are sursa în faptul că, în general, persoanele nu stăpânesc bine cele două noțiuni. Astfel, scopul trebuie să descrie rezultatul care se dorește să fie atins prin activitatea organizației, având o formulare mai generală, iar obiectivele sunt pașii concreți, prin care realizează respectivul scop, cu o formulare mai punctuală. Prin urmare, va exista unul și același scop și mai multe obiective, subordonate acestuia. Deci, este evident că atât în actul constitutiv, cât și în statut trebuie să existe aceeași formulare a scopului. Cu toate acestea, nimic nu împiedică să existe și alte explicații legate de scopul inițial formulat în statut, însă în cazul asociației care face obiectul hotărârii prezentate mai sus, aceasta nu a completat cu explicații scopul inițial, ci a formulat un alt scop, cu alte dimensiuni și limite. Prin urmare, în mod corect instanța de apel a respins cererea de constituire a asociației.

---

^[1] A se vedea V. DĂNĂILĂ, *Legislația asociațiilor și fundațiilor – Comentarii și explicații*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2007, p. 22.

5. Constituire asociație. Asociație simplă având ca scop exercitarea dreptului la libertate religioasă. Posibilitatea transformării ulterioare în asociație religioasă

O.G. nr. 26/2000, art. 10 alin. (2), art. 11
Legea nr. 489/2006, art. 5, art. 6, art. 40, art. 41, art. 46, art. 47
Ordinul nr. 15/2012, art. 1

Cererea unei asociații simple în curs de constituire, care are ca scop exercitarea dreptului la libertate religioasă, dar care între obiective are activități care demonstrează o activitate cu profund caracter religios, nu îndeplinește condițiile legale pentru constituirea unei asociații religioase.

Trib. Timiș, s. I civ., dec. nr. 1407 din 15.11.2016, definitivă

Prin încheierea civilă nr. 9844/06.09.2016, pronunțată de Judecătoria Timișoara, s-a respins cererea formulată de petenta asociația C.C., având ca obiect acordarea de personalitate juridică. Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele. Prin cererea formulată, petenta a solicitat înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor în vederea dobândirii personalității juridice, în temeiul dispozițiilor O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații. Analizând actele constitutive ale petentei s-a constatat că aceasta are un pronunțat caracter religios, scopul acesteia fiind exercitarea dreptului la libertate religioasă. În cuprinsul actului constitutiv și statutului era reglementată pe larg organizarea pe baze religioase a întregii activități a asociației, printre obiectivele acesteia fiind menționate promovarea și propovăduirea Evangheliei în spiritul creștin, efectuarea de acte de cult specifice credinței creștine (botez, Cina Domnului), înființarea de biserici locale, ordinarea de predicatori, precum și alte activități cu caracter religios, difuzarea și publicarea de materiale religioase cu conținut creștin religios, acordarea de asistență spirituală și duhovnicească tuturor categoriilor sociale prin înființarea și sprijinirea unor servicii speciale.

Potrivit art. 5 din Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, orice persoană are dreptul să își manifeste credința religioasă în mod colectiv, conform propriilor convingeri și prevederilor prezentei legi, atât în structuri religioase cu personalitate juridică, cât și în structuri fără personalitate juridică. Structurile religioase cu personalitate juridică reglementate de prezenta lege sunt cultele și asociațiile religioase, iar structurile fără personalitate juridică sunt grupările religioase. Comunitățile

religioase își aleg în mod liber structura asociațională în care își manifestă credința religioasă: cult, asociație religioasă sau grup religios, în condițiile prezentei legi.

Prin urmare, această lege prevede în mod limitativ structura asociațională în care persoanele își pot manifesta credința religioasă, și anume cultul și asociația religioasă, care au personalitate juridică, precum și gruparea religioasă, care este o structură fără personalitate juridică. Împrejurarea că în cuprinsul art. 46 din actul normativ citat se menționează la capitolul privitor la asociațiile religioase că acesta se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații nu este de natură să determine o altă concluzie, art. 5 din Legea nr. 489/2006 stabilind, fără echivoc, că, pentru desfășurarea unor activități cu caracter religios, este obligatoriu a se alege una dintre formele asociative prevăzute de legea specială și a se respecta condițiile legale prevăzute pentru aceasta.

În cauza de față s-a dorit organizarea unei activități religioase în cadrul unei forme de asociere cu personalitate juridică, fără însă a fi îndeplinite condițiile obligatorii specifice prevăzute pentru înființarea unei asociații religioase, astfel cum acestea sunt reglementate de art. 40 și art. 41 din Legea nr. 489/2006, între care se numără și aceea privind numărul minim de membri.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 489/2006, gruparea religioasă este forma de asociere fără personalitate juridică a unor persoane fizice care, fără nicio procedură prealabilă și în mod liber, adoptă, împărtășesc și practică o credință religioasă. Prin urmare, legea specială prevede și o formă asociativă care se constituie fără o procedură prealabilă și fără a fi îndeplinite anumite condiții, însă această grupare neavând personalitate juridică.

Astfel, în condițiile existenței acestei legi speciale, între cele două forme asociative – asociația religioasă cu personalitate juridică și gruparea religioasă fără personalitate juridică – nu există posibilitatea de a se crea o formă de asociere intermediară acestora, care să aibă personalitate juridică, dar care să nu îndeplinească cerințele legale specifice și care o diferențiază față de forma de asociere fără personalitate juridică.

Referitor la prevederile art. 47 din Legea nr. 489/2006, s-a constatat că acestea prevăd posibilitatea transformării asociațiilor existente în asociații religioase, iar analiza coroborată a acestui text de lege cu prevederile art. 5 din același act normativ, care enumeră limitativ formele de asociere în care se poate exercita în mod colectiv o credință religioasă, exclude posibilitatea

interpretării în sensul posibilității înființării unei asociații (întemeiată pe dispozițiile de drept comun ale O.G. nr. 26/2000) cu obiect de activitate ce intră sub incidența legii speciale ulterior intrării acesteia în vigoare.

Față de aceste considerente și având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (2) din O.G. nr. 26/2000, astfel cum a fost modificată și aprobată prin Legea nr. 247/2005, instanța a respins ca neîntemeiată cererea petentei.

Prin apelul formulat la 08.09.2016, petenții K.A.M. și asociația C.C. au solicitat schimbarea sentinței instanței de fond, cu consecința admiterii cererii de acordare a personalității juridice (înființare) a asociației C.C. și înregistrarea acesteia în Registrul asociațiilor și fundațiilor al Judecătorei Timișoara.

În fapt, au arătat că prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei Timișoara au solicitat instanței să dispună acordarea personalității juridice asociației C.C. și, în consecință, să înscrie asociația în Registrul asociațiilor al Judecătorei Timișoara. La termenul din 06.09.2016, instanța de fond a respins ca neîntemeiată cererea de înființare a asociației.

Având în vedere dispozițiile art. 11 din O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, respectiv termenul de apel este de 5 zile și curge de la data pronunțării, pentru cei care au fost prezenți, și de la data comunicării, pentru cei care au lipsit și raportat la faptul că la termenul de judecată din data de 06.09.2016 reprezentantul convențional a fost prezent la ședința de judecată, termenul de 5 zile pentru declararea apelului, curge în acest caz de la pronunțare conform dispozițiilor legale enunțate. În acest sens, apelantul a formulat apel, în termenul legal, acesta fiind înregistrat la Judecătoria Timișoara în data de 08.09.2016, sub rezerva motivării acestuia ulterior comunicării hotărârii civile pentru a lua la cunoștință de considerentele instanței de judecată privind respingerea cererii formulate.

Astfel, apelantul împreună cu ceilalți membri fondatori au decis înființarea unei asociații conform dispozițiilor O.G. nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, care să se grefeze pe principiile moralei creștine, dedicate inclusiv organizării de acțiuni caritabile, sens în care a demarat procedurile legale în vederea dobândirii personalității juridice a asociației C.C.

Judecătoria Timișoara, prin încheierea civilă pronunțată în prezentul dosar, a respins cererea de înființare a asociației, interpretând în mod eronat demersul apelantului și nu a avut în vedere dispozițiile legale exprese incidente în prezenta cauză, sens în care solicită să fie avute în vedere înscrisurile existente la dosarul cauzei, prin care apelantul a adus lămuriri

suplimentare în vederea clarificării naturii juridice a asociației pe care dorește să o înființeze, dar și a intenției membrilor fondatori.

Judecătoria Timișoara a reținut, în considerentele încheierii civile apelate, că asociația C.C. are un pronunțat caracter religios, scopul acesteia fiind exercitarea dreptului la libertate religioasă. Conform dispozițiilor legale, asociația își propune în forma sa inițială să se înființeze ca o asociație simplă, prin care membrii săi să își exercite drepturile fundamentale recunoscute și garantate privind dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României. Astfel, instanța de judecată a apreciat, din analiza inițială a actelor constitutive, că asociația are un pronunțat caracter religios raportat la scopul acesteia, fără a avea în vedere că exercitarea scopului acestei asociații este grefat pe promovarea într-o manieră constructivă și responsabilă a învățăturilor și moralei creștine, desfășurarea de activități caritabile de sprijin moral, material și profesional între membrii săi, precum și în favoarea anumitor categorii de persoane.

Instanța de judecată s-a focalizat exclusiv, în analiza cererii, pe caracterul religios al asociației, fără a avea în vedere și celelalte dispoziții cuprinse în actele constitutive ale acesteia.

Prima instanță a interpretat greșit astfel, cererea formulată, deși apelantul a menționat expres că dorește înființarea unei asociații simple, în baza dispozițiilor O.G. nr. 26/2000, iar aceasta ar putea fi ulterior transformată într-o asociație religioasă, conform dispozițiilor legale.

Cu toate acestea, în cuprinsul încheierii civile au fost menționate dispozițiile art. 5 din Legea nr. 486/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor. Instanța de judecată a interpretat dispozițiile mai sus citate în sensul că această lege prevede, în mod limitativ, structura asociațională în care persoanele își pot manifesta credința religioasă, și anume cultul și asociația religioasă, care au personalitate juridică, precum și gruparea religioasă, care este o structură fără personalitate, fără a lua în considerare dispozițiile exprese ale art. 46 din Legea nr. 489/2006, reținând doar că din dispozițiile legale rezultă fără echivoc că, pentru desfășurarea unor activități cu caracter religios, este obligatoriu a se alege una dintre formele asociative prevăzute de legea specială (Legea nr. 489/2006) și a se respecta condițiile legale prevăzute. Interpretarea dată de instanța de judecată ar fi corectă, dacă cererea de înființare a asociației ar fi grefată pe dispozițiile Legii nr. 489/2006, însă astfel cum s-a mai menționat, apelantul a întemeiat cererea pe dispozițiile O.G. nr. 26/2000.

De asemenea, instanța de judecată a interpretat greșit dispozițiile legale ale art. 46 al Legii nr. 489/2006, acestea fiind foarte clare și fără loc de interpretare și nu a avut în vedere dispozițiile art. 47 din aceeași lege, respectiv „Art. 46. Prevederile prezentului capitol se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare. Art. 47. Asociațiile existente, constituite în conformitate cu reglementările legale privind asociațiile și fundațiile, care au ca obiect de activitate principal exercitarea unei credințe religioase și care doresc să dobândească statutul de asociație religioasă vor depune la judecătoria unde sunt înregistrate o cerere de transformare a asociației și de radiere a ei din Registrul asociațiilor și fundațiilor și de înregistrare în Registrul asociațiilor religioase ținut de greșa aceleiași judecătoria, însoțită de documentația prevăzută la art. 41”.

Nu se pot ignora prevederile art. 46 și ale art. 47 din Legea nr. 489/2006, sens în care legea oferă posibilitatea înființării de asociații care au ca obiect de activitate principal exercitarea unei credințe religioase, conform O.G. nr. 26/2000, fără însă ca acestea să fie din start asociații religioase, în sensul Legii nr. 489/2006. Astfel, interpretând principiul de drept unde legea nu interzice, înseamnă că permite, pe de o parte, și având în vedere dispozițiile legale exprese menționate mai sus, raportat la scopul și obiectivele asociației, este evident că asociația C.C. poate fi înființată având ca scop și obiectiv exercitarea dreptului la libertate religioasă.

Cu toate că apelantul a prezentat în fața primei instanțe aceste aspecte, menționând că doar are în vedere transformarea acestei asociații într-o asociație religioasă, și având în vedere și cunoscând necesitatea îndeplinirii condițiilor legale, în considerentele încheierii civile s-a reținut că, de fapt, dorește organizarea unei activități religioase în cadrul unei forme de asociere cu personalitate juridică, fără însă a fi îndeplinite condițiile obligatorii specifice prevăzute pentru înființarea unei asociații religioase, astfel cum acestea sunt reglementate de Legea nr. 489/2006.

Mai mult, apelantul a prezentat primei instanțe și concluziile care se desprind și din parcurgerea Ordinului nr. 15/2012 privind procedura de acordare a avizului consultativ de către Secretariatul de Stat pentru Culte pentru înființarea asociațiilor religioase sau, după caz, pentru dobândirea statutului de asociație religioasă de către asociațiile existente, emis de Secretariatul de Stat pentru Culte și publicat în M. Of. nr. 222 din 03.04.2012,

unde se prevede în mod explicit: „Art. 1 Avizul consultativ se acordă de către Secretariatul de Stat pentru Culte pentru înființarea asociațiilor religioase și înregistrarea acestora în Registrul asociațiilor religioase sau, după caz, pentru dobândirea statutului de asociație religioasă de către asociațiile constituite în baza Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, al căror obiect principal de activitate îl reprezintă exercitarea unei credințe religioase”.

Cu toate că dispozițiile legale permit în mod expres transformarea unei asociații înființate în baza O.G. nr. 26/2000 într-o asociație religioasă, instanța de judecată neagă această posibilitate considerând, în mod eronat, că dorește înființarea unei asocieri intermediare, care să aibă personalitate juridică, dar să nu îndeplinească cerințele legale specifice și care o diferențiază față de forma de asociere fără personalitate juridică. În acest sens au fost indicate în considerente dispozițiile privind gruparea religioasă, cu mențiunea că, pentru această formă de asociere fără personalitate juridică, nu sunt necesare procedurile prealabile și îndeplinirea anumitor condiții. Instanța a apreciat că nu orice asociație simplă, înființată în baza O.G. nr. 26/2000, poate fi transformată ulterior în asociație religioasă, ci doar acele asociații care au caracter religios.

După cum a mai precizat, apelantul a avut în vedere dispozițiile legale, dar și beneficiile oferite pentru înființarea unei asociații religioase, dar, fiindcă nu a îndeplinit condițiile cumulative prevăzute pentru această formă de asociere (300 de membri), a optat în mod expres pentru înființarea unei asociații simple, conform O.G. nr. 26/2000, și nu pentru o asociație religioasă sau grupare religioasă pentru care nu era necesară efectuarea vreunui demers.

De asemenea, în considerente s-a reținut faptul că dispozițiile Legii nr. 489/2006 referitor la prevederile art. 47 din Legea nr. 489/2006, se constată că acestea prevăd posibilitatea transformării asociațiilor existente în asociații religioase, iar analiza coroborată a acestui text de lege cu prevederile art. 5 din același act normativ, care enumeră limitativ formele de asociere în care se poate exercita în mod colectiv o credință religioasă, exclude posibilitatea interpretării înființării unei asociații (întemeiate pe dispozițiile de drept comun ale O.G. nr. 26/2000) cu obiect de activitate ce intră ulterior sub incidența legii speciale ulterior intrării acesteia în vigoare.

Într-adevăr, dispozițiile Legii nr. 489/2006 enumeră limitativ formele de asociere pentru înființarea unei asociații în baza acestui act normativ, dar, în același timp, prevăd și posibilitatea de transformare a unei asociații înființate în baza O.G. nr. 26/2000, asociație care poate avea caracter religios. Instanța de judecată acceptă posibilitatea transformării unei asociații în asociație religioasă, dar apreciază în mod greșit că aceste dispoziții se referă strict la Legea nr. 489/2006, ignorând dispozițiile expres ale aceleiași legi care prevăd foarte clar că asociațiile înființate în baza O.G. nr. 26/2000 se pot transforma ulterior în asociații religioase.

Mai mult, dacă era să analizăm terminologia folosită de legiuitor în cuprinsul Legii nr. 489/2006 putem lesne observa că termenul de asociații este folosit cu referire la asociațiile simple (înființate în baza O.G. nr. 26/2000), iar termenul de asociații religioase se referă strict la acest tip de asociații. Legea trebuie interpretată în sensul producerii efectelor ei, și nu în sensul neaplicării ei, dar și conform spiritului și literei ei.

În continuare, s-a solicitat să se rețină că din cuprinsul aceluiași paragraf citat se poate observa caracterul nelegal al încheierii civile pronunțate, în sensul restrângerii nejustificate a aplicării dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 489/2006 strict la asociațiile care erau în ființă „la momentul intrării în vigoare a legii”. Această concluzie este total greșită, deoarece Legea nr. 489/2006 conține dispoziții foarte clare, fără a conține alte dispoziții exprese cu privire la aplicarea ei în mod limitativ. Instanța de judecată a realizat o interpretare restrictivă a dispozițiilor legale, fără a lua în considerare celelalte dispoziții exprese ale aceluiași text de lege, dar și faptul că o lege este dată pentru a reglementa la modul general relațiile sociale, în scopul de a produce efecte în timp. Astfel, normele juridice au caracter general, impersonal, tipic și obligatoriu pentru destinatarii lor, conținutul acestora trebuie să fie clar, previzibil și accesibil.

Dacă intenția legiuitorului ar fi fost să limiteze aplicarea legii sau a anumitor articole ar fi putut formula art. 47 din Legea nr. 489/2006 sub următoarea formă: *Asociațiile existente la data intrării în vigoare a prezentei legi*, însă redactarea articolului nu este aceasta. Dacă se merge pe interpretarea dată de instanța de judecată, se poate aprecia că prevederile explicite din Ordinului nr. 15/2012, publicat în M. Of. nr. 222 din 03.04.2012, deci la aproape 6 ani de la adoptarea Legii nr. 489/2006, nu își au rostul.

Față de cele exprimate anterior, având în vedere prevederile art. 470 și art. 471 NCPC coroborate cu dispozițiile art. 11 din O.G. nr. 26/2000, a

solicitat admiterea apelului, și, în consecință, schimbarea sentinței apelate, cu consecința admiterii cererii de acordare a personalității juridice (înființarea) asociației C.C. și înscrierea acesteia în Registrul asociațiilor și fundațiilor al Judecătorei Timișoara.

În drept, a invocat dispozițiile legale din O.G. nr. 26/2000, Legea nr. 489/2006 și cele incidente din Codul de procedură civilă, precum și pe ale Ordinului nr.15/2012 privind procedura de acordare a avizului consultativ de către Secretariatul de Stat pentru Culte pentru înființarea asociațiilor religioase sau, după caz, pentru dobândirea statutului de asociație religioasă de către asociațiile existente.

În probațiune a depus înscrisuri.

Apelul este nefondat.

În mod legal și temeinic prima instanță a interpretat dispozițiile legale incidente în speță și a concluzionat că cererea de acordare a personalității juridice a asociației C.C. nu poate fi admisă în temeiul O.G. nr. 26/2000.

Instanța de apel consideră nefondate criticile apelanților, dat fiind faptul că interpretarea sistematică a celor două acte normative, respectiv Legea nr. 489/2006 și O.G. nr. 26/2000, exprimă faptul că structura asociațională în care persoanele își pot manifesta credința religioasă sunt cultul și asociația religioasă, care au personalitate juridică, precum și gruparea religioasă, care este o structură fără personalitate juridică, din art. 5 din Legea nr. 489/2006 rezultând clar că pentru desfășurarea unor activități cu caracter religios este obligatoriu a se alege una dintre formele asociative prevăzute de legea specială și a se respecta condițiile legale prevăzute pentru aceasta.

Interpretarea apelanților a dispozițiilor art. 46 și 47 din Legea nr. 489/2006 în sensul că ar rezulta că legiuitorul permite o manifestare religioasă a persoanelor fizice și sub forma unei asociații înființate în condițiile O.G. nr. 26/2000 este eronată, deoarece trebuie observat că această posibilitate nu mai este permisă după adoptarea Legii nr. 489/2006.

Concret, faptul că art. 46 din Legea nr. 489/2006 prevede că „Prevederile prezentului capitol se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare.”, nu presupune posibilitatea înființării unei asociații religioase în condițiile O.G. nr. 26/2000, de vreme ce art. 46 este așezat în capitolul III din lege, intitulat „Asociații religioase” și care, în art. 40-45, reglementează condițiile speciale pe care o asociație religioasă trebuie să le îndeplinească pentru a fi înființată, diferite de cele reglementate cu caracter general de O.G. nr. 26/2000.

Completarea cu dispozițiile O.G. nr. 26/2000, la care face trimitere textul legal de mai sus, nu presupune în niciun caz și posibilitatea de înființare a unei asociații religioase în condițiile O.G. nr. 26/2000, ci doar de completare a art. 40-45 din lege, acolo unde nu dispun în mod expres (cum sunt cele privind condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească o asociație religioasă și care sunt, așa cum am precizat mai sus, diferite de condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească orice asociație în condițiile ordonanței).

Nici faptul că art. 47 din Legea nr. 489/2006 nu impune, ci lasă la latitudinea unei asociații sau fundații înființate în condițiile O.G. nr. 26/2000, care au ca obiect de activitate principal exercitarea unei credințe religioase, să dobândească sau nu statutul de asociație religioasă, nu poate fi interpretat în sensul posibilității ca, și după intrarea în vigoare a Legii nr. 489/2006, să fie înființată o asociație religioasă în condițiile O.G. nr. 26/2000, așa cum în mod eronat consideră apelanții.

Aceasta întrucât, pe de o parte, art. 47 din lege se referă doar la asociațiile existente, astfel că dacă legiuitorul ar fi vizat posibilitatea înființării unei asociații religioase și în condițiile O.G. nr. 26/2000 chiar și ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 489/2006, ar fi spus-o folosind sintagma „și asociațiile viitoare”, iar pe de altă parte, interpretarea sistematică a art. 47 cu art. 5, art. 6 și art. 40-45 din lege, cât și interpretarea teleologică a acestor texte legale, confirmă interpretarea primei instanțe cu care instanța de apel este de acord, aceea că după intrarea în vigoare a Legii nr. 489/2006, o asociație religioasă poate fi înființată doar în condițiile de formă ale acestei legii.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. (1) NCP, a respins apelul ca nefondat.

NOTĂ.

Pornind de la informațiile existente în hotărârea prezentată, suntem de acord cu prima instanță, în sensul că asociația care se dorea a se înființa avea un pronunțat caracter religios, între obiectele sale fiind unele activități care sunt specifice unor culte religioase, ne referim la „efectuarea de acte de cult specifice credinței creștine (botez, Cina Domnului), înființarea de biserici locale, ordinarea de predicatori”, ceea ce ar presupune că respectivele obiective erau supuse unui alt scop decât cel declarat, și anume manifestarea credinței într-un mod colectiv, fapt ce ar fi impus să adopte o altă structură asociativă, și anume cea de asociație religioasă. Cu toate acestea, așa cum declară și